

POSTANOWIENIE

17 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 17 marca 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko Skarbowi Państwa-[...]
o zadośćuczynienie,
na skutek skargi kasacyjnej P. B.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 6 września 2022 r., I ACa 46/22,

**I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego;**

**II. przyznaje adwokatowi A. A. od Skarbu Państwa - Sądu
Apelacyjnego w Warszawie 8100,00 (osiem tysięcy sto) zł z
należnym podatkiem od towarów i usług tytułem kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z
urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

(A.T.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazując, że jest ona oczywiście uzasadniona.

Według utrwalonego stanowiskiem Sądu Najwyższego, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

W ocenie skarżącego, skarga jest oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie art. 23 k.c., art. 24 k.c. w związku z art. 445 § 1 k.c. w zw. z 448 k.c. w związku z art. 417 § 1 k.c. Skarżący podniósł, że Sąd drugiej instancji utrzymał niewspółmiernie niskie zadośćuczynienie za krzywdę (60.000 zł) przy bardzo wysokim stopniu cierpień psychicznych i fizycznych, ich intensywności oraz wpływie na życie, czym naruszył podstawowe zasady porządku prawnego. Twierdził, iż doznał uszczerbku w jednym z najważniejszych dóbr osobistych każdego człowieka, tj. godności, zaś Sąd drugiej instancji błędnie uznał, że przy ustaleniu wysokości zadośćuczynienia należy brać pod uwagę znaczne przekroczenie terminu przedawnienia pomimo skutków i rozmiarów krzywdy doznanych przez skarżącego, gdy zarzut przedawnienia został przez Sąd pierwszej instancji oceniony za nadużycie prawa podmiotowego.

Treść uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje o jej oczywistej zasadności. Okoliczności wskazane przez skarżącego nie usprawiedliwiają takiej oceny zaskarżonego orzeczenia. Sąd Najwyższy nie dopatrywał się rażącego naruszenia prawa, widocznego *prima facie*. Należy w szczególności zauważyć, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej kwestionującej wysokość przyznanej stronie na podstawie art. 445 § 1 k.c. sumy pieniężnej można mówić wówczas, gdy w stanie faktycznym danej sprawy wysokość ta jest rażąco zaniżona albo zawyżona (zob. postanowienie SN z dnia 18 października 2019 r., III CSK 83/19, wyrok SN z dnia 8 września 2017 r., II CSK 842/16 – nie publ.). Uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia wyraźnie wskazuje, że Sąd drugiej instancji wnikliwie zbadał okoliczności, które zadecydowały o wysokości świadczenia zasądzonego przez Sąd pierwszej instancji na rzecz skarżącego. Nie ma też wątpliwości co do tego, iż konieczność ochrony praw podmiotowych skarżącego nie przemawiała za odstępniem od skutków przedawnienia roszczeń, gdyż nie wykazał on wystąpienia w niniejszej sprawie konkretnych zasad współżycia społecznego, które skłaniałyby do wniosku, że nieuwzględnienie roszczeń pomimo znacznego upływu przedawnienia (12 lat od powzięcia informacji o szkodzie i osobie odpowiedzialnej do jej naprawienia) byłoby rażąco społecznie niesprawiedliwe.

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżącego przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 8 pkt 7 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2024 r., poz. 763 z późn. zm.).

Mimo odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania, Sąd Najwyższy, orzekając o kosztach postępowania, dostrzegł trudną sytuację majątkową i osobistą powoda,

uznając, że zachodzą podstawy do odstąpienia – stosownie do art. 102 k.p.c. – od obciążenia go kosztami postępowania kasacyjnego.

(A.T.)

[a.]